

Odbor řízení lidských zdrojů

Vážený pan
Ing. Luděk Maděra
tř. 2. května 4098
760 01 Zlín

DATUM
20. 8. 2014

SPISOVÁ ZNAČKA
KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po

ČÍSLO JEDNACÍ
KUZL/49993/2014

OPR. ÚŘEDNÍ OSOBA
Mgr. Petra Svačinová

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor řízení lidských zdrojů, jako orgán příslušný podle § 67 odst. 1 písm. g) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), a jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo „InfZ“), vydává ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ ve věci žádosti Ing. Luděka Maděry, nar. 12. 4. 1943, bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín, doručené dne 12. 9. 2012, o poskytnutí informací o výši mimořádných odměn, které dostali:

- a) vedoucí odborů Krajského úřadu Zlínského kraje,
- b) ředitel Krajského úřadu Zlínského kraje,
- c) hejtman Zlínského kraje a
- d) náměstci hejtmána Zlínského kraje

v letech 2008 až 2012

toto rozhodnutí:

Žádost pana Ing. Luděka Maděry ze dne 12. 9. 2012 o poskytnutí informací se dle § 8a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů,

částečně odmítá v bodech a) a b).

Odůvodnění:

I.

Dne 12. 9. 2012 obdržel Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“ nebo „povinný subjekt“) žádost pana Ing. Luďka Maděry (dále jen „žadatel“) o poskytnutí informací. Žadatel požadoval informace o výši mimořádných odměn, které dostali vedoucí odborů a ředitel Krajského úřadu Zlínského kraje, a dále hejtman a náměstci hejtmana Zlínského kraje v letech 2008 až 2012. U každé odměny žádal o uvedení stručného důvodu jejího udělení a její výše.

Krajský úřad je ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím subjektem povinným zveřejňovat a poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. V daném případě je tedy povinným subjektem k poskytnutí informací na základě žádosti žadatele ze dne 12. 9. 2012. Informace požadované žadatelem jsou informace, které se vztahují k působnosti krajského úřadu a které má k dispozici.

Krajský úřad Zlínského kraje si v uvedené souvislosti vyžádal vyjádření dotčených osob, tj. ředitele a vedoucích odborů, kteří shodně vyjádřili nesouhlas s poskytnutím informací požadovaných žadatelem. Jedná se o zásah do jejich osobních práv, do ústavně zaručeného práva na soukromí a jeho ochranu. Dále vyjádřili obavu, že by údaje mohly být zneužity pro případnou diskreditaci jejich osoby. Žádost krajský úřad vyřídil tak, že vydal dne 26. 9. 2012 rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, a to údajů o výši mimořádných odměn vyplacených vedoucím odborů a řediteli Krajského úřadu Zlínského kraje v letech 2008 až 2012. V ostatní části žádosti žadatele vyhověl a poskytl mu informace o výši mimořádných odměn poskytnutých hejtmanovi a náměstkům hejtmana Zlínského kraje. Proti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti podal žadatel odvolání, o němž rozhodlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 5. 11. 2012, č. j. MV-118934-2/ODK-2012 tak, že rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti zrušilo a věc vrátilo k novému projednání. Krajskému úřadu bylo vytknuto, že nesprávně vyložil pojem „příjemci veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský úřad byl taktéž upozorněn, že test proporcionality provedl nesprávně a účelově. Dále bylo povinnému subjektu vytknuto, že při formulování svých závěrů nevzal dostatečně v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, zejména týkající se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

V návaznosti na rozhodnutí odvolacího orgánu krajský úřad vydal dne 22. 11. 2012 další rozhodnutí č. j. KUZL/72991/2012, v němž znovu provedl test proporcionality. Na základě provedení testu proporcionality krajský úřad žádost žadatele částečně odmítl. S rozhodnutím krajského úřadu se žadatel neztotožnil a podal proti němu dne 7. 12. 2012 včasné odvolání. Žadatel se domníval, že krajský úřad opět nerespektoval názor nadřízeného orgánu a s hodnocením celé záležitosti krajským úřadem tedy nesouhlasil. Dne 27. 12. 2012 žadatel svoje odvolání ještě doplnil o kopii rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 169/2012 ze dne 6. 12. 2012. Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-5/ODK-2012 ze dne 7. 1. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s výtkou nesprávně provedení testu proporcionality a nerespektování rozhodnutí nejvyšších soudů.

Krajský úřad se tedy věci znovu zabýval a na základě posouzení ústavních aspektů práva na informace žádost dne 28. 1. 2013 částečně odmítl. Proti rozhodnutí podal žadatel dne 31. 1. 2013 odvolání. O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 25. 2. 2013 rozhodnutím č. j. MV-118934-10/ODK-2012 tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání.

V návaznosti na toto rozhodnutí Ministerstva vnitra krajský úřad vydal dne 20. 3. 2013 další rozhodnutí č. j. KUZL/16998/2013, v němž opětovně dospěl k závěru, že poskytnutí informací požadovaných žadatelem by znamenalo zcela nepřiměřený zásah do ústavně zaručených práv dotčených osob na ochranu soukromí a osobních údajů, a žádost žadatele tak částečně odmítl. S rozhodnutím krajského úřadu se žadatel neztotožnil a podal proti němu dne 22. 3. 2013 včasné odvolání. Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-12/ODK-2012 ze dne 17. 4. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt staví své vlastní zájmy nad dodržování zákonného postupu.

Rozhodnutím č. j. KUZL/28250/2013 ze dne 6. 5. 2013 krajský úřad opětovně rozhodl o částečném odmítnutí informací. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 13. 5. 2013 včasné odvolání. Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-14/ODK-2012 ze dne 12. 6. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt opakovaně nerespektuje názor nadřízeného orgánu a nejvyšších soudů.

Krajský úřad se tedy věci opětovně zabýval a dne 1. 7. 2013 žádost částečně odmítl. Proti rozhodnutí podal žadatel dne 8. 7. 2013 odvolání. O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 30. 7. 2013 rozhodnutím č. j. MV-118934-17/ODK-2012 tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání.

Krajský úřad vydal dne 16. 8. 2013 rozhodnutí č. j. KUZL/53524/2013, kterým rozhodl o částečném odmítnutí informací. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 22. 8. 2013 odvolání. Následně rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 23. 9. 2013 rozhodnutím č. j. MV-118934-21/ODK-2012, kterým rozhodnutí povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.

Rozhodnutím č. j. KUZL/65093/2013 ze dne 8. 10. 2013 krajský úřad opětovně rozhodl o částečném odmítnutí informací. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 15. 10. 2013 včasné odvolání. Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-23/ODK-2012 ze dne 13. 11. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt opakovaně nerespektuje zákon.

V návaznosti na rozhodnutí Ministerstva vnitra krajský úřad vydal dne 2. 12. 2013 další rozhodnutí č. j. KUZL/76423/2013, v němž opětovně dospěl k závěru, že poskytnutí informací požadovaných žadatelem by znamenalo zcela nepřiměřený zásah do ústavně zaručených práv dotčených osob na ochranu soukromí a osobních údajů, a žádost žadatele tak částečně odmítl. S rozhodnutím krajského úřadu se žadatel neztotožnil a podal proti němu dne 16. 12. 2013 včasné odvolání. Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-25/ODK-2012 ze dne 9. 1. 2014 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt nerespektuje zákon.

Na základě opětovného projednání vydal krajský úřad dne 28. 1. 2014 rozhodnutí č. j. KUZL/5324/2014, kterým žádost částečně odmítl. S rozhodnutím krajského úřadu se žadatel neztotožnil a podal proti němu dne 30. 1. 2014 včasné odvolání. Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-28/ODK-2012 ze dne 28. 2. 2014 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že jeho argumentace odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Krajský úřad se žádostí opětovně zabýval a dne 19. 3. 2014 vydal rozhodnutí č.j. KUZZL/16966/2014, sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po, ve kterém poskytnutí informací částečně odmítl. Žadatel podal proti tomuto rozhodnutí dne 1. 4. 2014 včasné odvolání. Následně Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č.j. MV-118934-35/ODK-2012 ze dne 29. 4. 2014 rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a vrátilo k novému projednání s tím, že jeho argumentace není správná a že nerespektuje zákon o svobodném přístupu k informacím.

V návaznosti na toto rozhodnutí Ministerstva vnitra krajský úřad vydal dne 19. 5. 2014 další rozhodnutí č. j. KUZZL/28964/2014 a žádost žadatele částečně odmítl. Proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu podal žadatel včasné odvolání. Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-37/ODK-2012 ze dne 13. 6. 2014 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání.

Krajský úřad se žádostí opětovně zabýval a dne 30. 6. 2014 vydal rozhodnutí č.j. KUZZL/39017/2014, sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po, ve kterém poskytnutí informací částečně odmítl. Žadatel podal proti tomuto rozhodnutí dne 4. 7. 2014 včasné odvolání. Následně Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č.j. MV-118934-40/ODK-2012 ze dne 4. 8. 2014 rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a vrátilo k novému projednání s tím, že považuje za dostatečně prokázané, že argumentace povinného subjektu není správná.

II.

Na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra jakožto odvolacího orgánu se povinný subjekt žádostí opětovně zabýval a dospěl k následujícím závěrům:

Nejprve je třeba konstatovat, že krajský úřad respektuje názor Ministerstva vnitra coby nadřízeného orgánu, stejně jako respektoval jeho názor obsažený ve všech jeho předchozích rozhodnutích o odvolání, nicméně se s ním i nadále neztotožňuje a nemůže tak bez změny okolností, za kterých učinil všechna předchozí rozhodnutí a za stejného právního stavu, dojít k jiným závěrům, než ke kterým dospěl při předešlém rozhodování o věci.

Výchozí stav, který je třeba posoudit, se nezměnil. I nadále zde existuje zcela očividný střet dvou ústavních práv, a to práva na ochranu soukromí (čl. 10 Listiny základních práv a svobod, dále jen „Listina“) a práva na informace (čl. 17 Listiny). Pokud k takovému střetu dojde, nelze dát bez dalšího přednost jednomu z těchto práv před druhým bez posouzení všech okolností konkrétního případu. Je třeba především přihlídnout k vůli samotných osob, již se požadované informace týkají. Jak vyplývá i z „Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím“, je otázka souhlasu či nesouhlasu nositele údajů poměrně významná, neboť určuje další postup povinného subjektu. V případě souhlasu nemá povinný subjekt důvod poskytnutí informace odmítnout a měl by vůli toho, koho se osobní údaje týkají, respektovat, i kdyby se jeho názor lišil. Nicméně v případě, že osoba, která je nositelem těchto údajů, svůj souhlas neposkytne, popř. vyjádří svůj nesouhlas, je třeba přistoupit k provedení testu proporcionality. Pro úplnost je nutné zdůraznit, že se krajský úřad osob, vůči nimž žádost směřuje, na jejich postoj dotázal, a jak lze doložit ze spisové dokumentace, vyslovily všechny s tímto poskytnutím nesouhlas.

Jistý mantinel pro zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu těchto údajů lze také spatřovat v ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních

údajů, ve znění pozdějších předpisů, kde se uvádí, že správce osobních údajů může zpracovávat (tedy i poskytovat) osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Pod takto vymezený rozsah lze jen těžko podřadit oblast odměňování ve veřejné správě, neboť taková informace se již nachází za hranicí tohoto pojetí. Pokud by vůli zákonodárce bylo zpracovávat (a tedy i poskytovat) bez jejich souhlasu osobní údaje zaměstnanců veřejné správy vypovídající také o platových poměrech těchto osob, jistě by to vzhledem k tak závažnému zásahu do jejich soukromí učinil v této či jiné právní normě způsobem zcela jednoznačným. Takový jednoznačný záměr zákonodárce omezit v tomto smyslu právo na soukromí určité skupiny osob pouze z důvodu, že jejich příjmy ze závislé činnosti plynou z veřejných zdrojů, se však nenachází ani v tomto ani v jiném zákoně, i když je jasně stanoveno, že „meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem“ (čl. 4 odst. 2 Listiny). Zcela jasné stanovisko nelze vyvodit ani z ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, který představuje stěžejní oporu pro zastávce poskytování informací o platech a odměnách zaměstnanců veřejné správy, především ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“).

Krajský úřad se však neztotožňuje s extenzivním výkladem NSS, který za příjemce veřejných prostředků považuje bez výjimky též zaměstnance, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů (viz č. j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011), neboť jak je uvedeno výše, se jedná o takový zásah do ústavou chráněného práva, že jeho jednoznačnost musí jasně vyplývat ze samotného zákona, nikoliv pouze z výkladu soudu, i kdyby se jednalo o NSS. Navíc je třeba podotknout, že NSS zastával dlouhou dobu zcela opačný postoj ve vztahu k poskytování informací tohoto druhu a ke svému současnému výkladu dospěl beze změny právní normy, kterou vykládá. Je tedy otázkou, zda se v tak relativně krátké době, tj. době, která uplynula od vydání výše zmíněného přelomového rozhodnutí, dá hovořit o ustálené judikatuře. Ač se v případě NSS jedná o významný orgán v oblasti nalézání práva, je třeba si uvědomit, že pouze zákonodárce vytváří právo a pouze jím vydanými zákony lze omezit právo či svobodu chráněné Listinou. Proto je i v případě posuzování oprávněnosti žádosti o poskytnutí informace ve vztahu k závažnosti práva, jehož ochrana by takovým poskytnutím mohla být narušena, třeba vycházet především z textu zákona. Je především na povinném subjektu, aby svou argumentací zdůvodnil, proč ve svém rozhodnutí dal jednomu právu přednost před druhým. Důvody podporující nutnost chránit právo na soukromí svých zaměstnanců před právem na informace týkající se těchto osob ze strany žadatele uvedl krajský úřad obdobně jako v předchozích i v tomto rozhodnutí a má tedy za dostatečně prokázané, že je jeho argumentace správná.

V návaznosti na výše uvedené rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje tak, že v souladu s ustanovením § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. Konkrétně pak odmítl poskytnout informace o výši mimořádných odměn ředitele a vedoucích odborů Krajského úřadu Zlínského kraje.

Pokud jde o část žádosti, v níž jsou požadovány informace o mimořádných odměnách poskytnutých hejtmanovi a náměstkům hejtmana Zlínského kraje, byly žadateli požadované informace poskytnuty v přípisu ze dne 26. 9. 2012.

Poučení:

Proti rozhodnutí je možno podat do 15 dnů ode dne doručení odvolání k Ministerstvu vnitra, a to podáním učiněných prostřednictvím Krajského úřadu Zlínského kraje. Odvolání se podává v 1 vyhotovení.

Mgr. Pavla Psotová
vedoucí Oddělení personálních věcí a vzdělávání
Odbor řízení lidských zdrojů
(dokument je opatřen elektronickým podpisem)

otisk úředního razítka

Vyhotovuje se:

1 x Ing. Luděk Maděra – do datové schránky
1 x spis Krajského úřadu Zlínského kraje